

Karin Talajková, 21 rokov, Trnava

Moderná bájka

V lese existuje čistinka, ktorá sa priamo úmerne s pribúdajúcou parížskou modrou na nebi plní zvieratami. Noemova archa dneška, dalo by sa povedať – všetky druhy tu majú svoje zastúpenie.

Niečo opojné a omračujúce pramení z tohto miesta! Každý tvor má iné pohnutky, prečo sem zavítať. Tak napríklad hlboko bijúce jelenie srdce prečerpáva čistú, koncentrovanú nedočkavosť, keď ta vedie svojho nositeľa. Mnoho zvierat sem prichádza len pre to, aby sa vystavili na obdiv ako exponáty, akoby už boli mŕtve a vypchaté kdesi v zaprášenom kabinete. Sem môžeme zaradiť pelikány, alebo tradične, pávy a ich obrovské halucinogénne chvosty. Iné operence prilietajú z oveľa ušľachtilejších dôvodov – delia sa s ostatnými o svoje sonáty a starajú sa tak o povznesenú, euforickú náladu. Sivé myši sa chodia nechať udupať, čo je v zástupe ťažkých tlapiek a kopýt pomerne jednoduché. Všetkých dokopy na čistinku však láka práve pocit pospolitosti.

Medzi tvormi vznikajú rôznorodé vzťahy ilustrujúce Božiu ideu diverzity. A tak sa bezsrsté mačky nechávajú nadránom hriať pod sokolými krídlami. Už sú si vedomé toho, že čo sa týka lovu, našli svojho premožiteľa.

Motýľom vyhovuje mlčanlivá nevinnosť rýb. Sami toho veľa nenarozprávajú. Časté šarvátky sú zaznamenané medzi antilopami a kamzíkmi, kozlami a zebami. Tieto samolúbe stvorenia sa často medzi sebou porovnávajú z hocíjakých hľadísk (najmä z toho telomorfného). Diskutuje sa o výhodách a nevýhodách tretieho palca kopyta. Prekvapivo, párnokopytníky sú v prevahe.

S pribúdajúcimi hodinami sa mesiac kotúľa nehom po striebriestej niti. Formuje sa do podoby sivej, guľatej tabule. Erb vesmíru, dalo by sa povedať. Je už mŕtvy a nežiarí z neho žiadne teplo. Všetko iba nezúčastnene pozoruje. Rozširuje zrenice spoločenstva na čistinke a mení ich na svoj vlastný obraz. Ako sa tak mimeticky zakusuje do vedomia zhromaždených a ovplyvňuje ich vedomie, vzniká tu ešte jeden prapodivný príbeh hodný povšimnutia a spísania.

Už od hodiny súmračnej pozoruje lačný vlk plachú laň. Tá sa debaty o párnokopytnosti nezúčastňuje, hoci vždy stojí na blízku ušľachtilej vysokej zveri. Je jedinou skutočne mierumilovnou z tejto lesostepnej subkultúry, a preto trochu závidí antilopám rohy. Lačnému vlkovi iba vyhovuje jej bezbrannosť a poloha pomimo stáda. Rád pozoruje sínusoidu jej krku. Prijemne mu zvlažuje ústa.

Spory medzi kopytníkmi sa neustále vyhrocujú, čo jemnej náture lane prekáža. Vzďaľuje sa, bázlivou nohou vkráča do temnoty lesa, tak, aby ju nik nemohol obviníť z toho, že sa nevie poddať mesiacu. Všíma si ju len perleťová veľryba, chápavo však prikývne a znova zmizne v morskom oku. Veľryby nie sú klebetné. Ich zvláštnemu jazyku i tak porozumejú len netopiere.

Vlk je v značnej výhode. Odjakživa je obľúbencom lunny. Tá ho matersky upozorní na únik lane. Vlk od radosti zavyje. Krvilačne. A vrhne sa medzi nemé pne. Jeho telo už tuší, že sa čoskoro dočká čohosi chutného, začína produkovať ešte viac slín a jeho zuby začnú rinčať cvak-cvak-cvak. Hrozivý zvuk sprevádza pravidelné, rituálne bubnovanie tlapiek, šelest lístia a vrčanie. Jeho rýchlosť a úškrn je zároveň výsmechom niekdajšej domestikácie takej divokej duše, akou je vlk sám.

Laň nebola tak dobre vyzbrojená. Vie o tom. Vie, že jej zbrane kvitnú inde. Vie, že má drapľavý jazyk a vie, kde rastú najchutnejšie kvety. Vie, kedy vychádza slnko a tuší čosi o princípe poľovníckych posiedok. Vie kedy ustrnúť. A vie, kedy dať pokyn šľachám konať svoju úctyhodnú prácu. Jej šľachy, praobyčajné špagáty obopínajúce kosti, to sú jej zbrane.

Štíhle lanie nohy sú takmer bez citu, kostičky obalené plst'ou a preto vtrhne do časti lesa, ktorú prezývajú Zástavba. Vďaka nej vzniklo v ľudskej reč obrazné pomenovanie „niet ta ani vtáčika letáčka“. Operence totiž nevedeli vystáť všetky trne a pichliače, ktoré okupovali toto miestočko ako pevnosť, ako ostnatý drôt vokoľ spoločenských živlov. Trne vrývajú do kostí lane ornamenty a vzory, pratajomné prírodné písmo. Takto sa zeleň bráni ostrému jazyku lane. Teraz však chráni aj ju samotnú. Vlk zareve, v nehostinnej časti lesa nerád derie svoje labky. V tom momente pripláva obrovský mesiac a vyšle mu zopár striebřistých nití, aby mu ukázala tú správnu, mäkkú, machom vystlanú cestu vedúcu do srdca Zástavby.

Laň sa ani netvári prekvapene, keď ho pred sebou zbadá.

Ešte si zatancujú. Zopár úskokov na stranu, za zvukov praš'ania chrústich schránok a pomalého vydychovania unavených kaních mláďat. Obaja sú si vedomý toho, ako túto noc príšerne predlžujú. Luna zazíva. Ustrnuli ste, pošepne im. Na nešťastie tohto prerasteného vesmírneho telesa, ich biorytmy sú v tom momente takmer vyrovnané, úskoky lane sú priamo úmerné vlčím výpadom. Matička príroda má občas kruté spôsoby ako sa zabaviť.

Ako to už býva vo svete, i drzosť je zbraňou. A tak sa vlčik rozhodne porušiť pravidlá (práve tancujú foxtrot a on prestane švihácky uskakovať). Zmätie laň svojou náhlou vášnivosťou a vreľým dychom. Magicky ju pritiahnu plamienky a temperament, úplne vydráždia jej fantáziu až do momentu, kedy vlkovi sama skočí pod rezáky. Pretože sama chce. Pretože si to už hodnú chvíľu sama predstavuje. Vlk vnikne svojej obeti hlboko pod kožu a do svalstva. Tak to chodí. Rozkošnou polomŕtvou lebkou vysokej zveri prebehne výraz, ktorý kl'udne mohol byť predlohou pre Umučenie svätej Terezy. So zaklonenou hlávkou si ju vlk spokojne odnesie do nory.

* * *

Ráno sa dievča rýchlo oblečie a vykl'zne von oknom, aby sa večer znova premenilo na laň.